

"ואהבתי את שתיהן, אלי..."

דנה גליקמן

משרד הביטחון ועד מהרה התחלתי להתנדב אצל זוג הורים אשר שכלו את בנם במהלך שירותו הצבאי. מדי שבוע, בכל יום רביעי, הייתי פוקדת את ביתם בשכונה התל אביבית העלובה ושווה עמם כמה שעות טובות. בניגוד בולט לעליבות ולדלות ששררו ברחוב, בבית עמד ריח סבון, אקונומיקה וניקיון והחשוב מכול: היו שם אנשים מקסימים. אנשים זכים וטהורים, אצילים, אך כואבים. חורף, קיץ, תקופת מבחנים או לחץ בעבודה כלום לא שינה לי, כי הייתה זו התחייבות שלא הייתי מוכנה להפר בעד שום הון שבעולם.

לשעות שלי אתם היו חוקים משלהן כי מבלי משים, בין זוג ההורים המבוגרים לביני, נרקמה ידידות מופלאה, קשר מיוחד, עדין ורגיש שאין שני לו. עד היום אני עוצרת מדי פעם וחושבת על הקשר הייחודי הזה, שלא אחת מעורר פליאה בי וגם באחרים. מייחדים אותו החיבור המתמיה בין שני הדורות, המפגש בין הגילאים השונים, התמיכה של הצעיר בתחילת דרכו, במבוגר עתיר ידע ולמוד ניסיון. לא אחת אני נפעמת מהיכולת המדהימה לגשר על הפערים השונים ועל הניגודים החריפים הקיימים בקשר שלי אתם. הרגשות הכל כך קשים והאיזמים שמלווים אותם, בזמן שאני בוקעת לי מתוך "בועת האושר" שלי, הנסיבות המצערות שבכלל הפגישו בינינו, העוני והחיים הקשים שלהם מול ה"חממה" שבה אני נמצאת בשלב זה בחיי. כל אלה ועוד לא הצליחו לגרום לריחוק או לניכור כלשהו בינינו.

במרכז הקשר הזה, עמדה לה התשוקה. חזקה ואיתנה. תשוקה שממלאת את המצברים האנושיים בכל שבוע מחדש וגורמת לי לעזור להם ולסייע, להקשיב, לתמוך, לעוץ עצה או סתם לשבת בשקט ולהנהן בראש, כאילו אני באמת ובתמים מבינה את הצער שלהם. ללא ספק, לרוח ההתנדבות יש כוחות אשר מיטיבים עם הנשמה. אין מנוס מלציין את הפרדוקס שבסיטואציה, כי למרות הצער והכאב של ההורים השכולים, מתוך המתנדב פורצת לה אנרגיה חיובית, שמסוגלת לחזק, לתמוך, להכניס אותנו לפתע לפרופורציות ולראות את החיים מנקודת מבט אחרת, שונה. הנפש

"ואהבתי את שתיהן, אלי, זאת שלי הייתה וזאת שלי, ככה באו לי צרות טובות, שתיים הן ולא יודעות – זאת על זו על זאת..." כך אני צועדת לי ברחוב ומפזמת לעצמי את הפזמון של השיר. שיר המגולל את סיפורו של בחור אשר אהב שתי עלמות דומות ויפות אך הדילמה שלו גדולה וקשה, משום שהוא אינו יודע במי מהן לבחור. אני מגחכת לי ביני לבין עצמי וחושבת איזה צירוף מקרים וכמה מצחיק, שגם לי יש שתיים. אמנם לא שתי עלמות אבל שתי אהבות. שתי תשוקות מרכזיות בחיים.

תשוקות הממלאות אותי, ומסבות לי אושר ושמחה, אך ביניהן פעורה התהום. כמו שתי רכבות, שתי התשוקות המרכזיות בחיי מתנגשות ביניהן. לא מדובר בהתנגשות חזיתית אלא ברגע קצר של חיכוך כשכל אחת ממשיכה לדרכה עד לפעם הבאה.

סיפור שהיה כך היה: לפני כשנתיים הצטרפתי לתכנית "למידה התנסותית" במכללה. עליי לומר כי הייתה זו החלטה מפוכחת (ובדיעבד גם מאוד מפוקחת...), מאחר שהלימודים עצמם נראו לי, באותה תקופה, כמו דוב גדול ועייף, ששקוע עמוק בשנת החורף שלו. את השנה הראשונה בלימודים אני יכולה לתאר כשנה טכנית ביותר, למדנו קורסי מבוא ועוד קורסי מבוא, שיעורים תאורטיים שלמים בלי טיפת פרקטיקה או חוויה שיכולה להיחרט במוח ולהישאר שם כציון דרך מעניין במיוחד. משננים חומר, האותיות מתרוצצות על גבי הדפים, מצלמים פרקים שלמים מספרים, שוקדים על עבודות, ניגשים למבחנים, ממתינים לתוצאות. כל זה הבהיל אותי. את מוחי הטרידה השאלה, הייתכן שכבר בשנה הראשונה אתיאיאש? הרי זו רק ההתחלה. ומחכה לי עוד כברת דרך לסיום התואר, שלא לדבר על התואר השני...

חיפשתי דרך להפיח בלימודי התואר שלי מעט רוח חיים, והתכנית פשוט התאימה לדרישה שלי כמו כפפה ליד. את שעות ההתנדבות שלי בחרתי לעשות באגף השיקום של

*מתוך השיר "צרות טובות", מילים: שמרית אור / שלום חנוך

